

www.udhos-zagreb.hr

JASENOVAC

5.11.2016.

www.savez-udhos.hr

POGINUJU BOJOVNICI ČRНОМЕРЦА У ДОМОВИНСКОМ РАТУ
1991-1995

HAZMIĆ ŠTEF
27.02.1962.
MOMIR ŠKOŠANOVĆ
27.08.1960.
ZVONKO SENJAK
01.01.1961.
MILAN ŠEGUŠIĆ
03.01.1961.
DŽEŽE BERNAT
17.01.1961.
DRAGO ŠKOPČ
01.02.1961.
MARIJA ČONJANIĆ
01.02.1961.
FRANČIŠKA MELIĆ
01.02.1961.
PETRA RAJKIĆ
01.02.1961.
BLAGOJE ČEVIĆ
01.02.1961.

MAJDA NEDOŠEVIC
SLOVAKIA
MILLIAN RODRIGUEZ
MEXICO
NIKOLAI RADULOV
CANADA
DAMIEN RYDER
CANADA
BERNIE MAHAN
USA
CHRISTIAN LARSEN
DENMARK
JOHN MILLS
ENGLAND
CHRIS MURRAY
ENGLAND
DUSTIN QUINN
USA

BORIS GRĐOSIC
SREĆKO HERIĆA
ZORAN ŠEGUŠ
MARIJA JAKOŠ
NINČA MEDIĆ
PRIMRODŽ RADAK

*i procvast će vam kosti ko mlada trava.
Očitovat će se ruka Jahvina
na njegovim slugama*

(iz 66, 14)

Mario je Huis rođen 4. veljače 1962. godine u Belišću, Valpovo. Hrvat, rimokatolik, najmlađi od četvero djece u obitelji Mirka⁸⁸⁰ (Zabok, 1915.) i Jelice, rođene Uršanić (Lepoglava, 1920.), Mario je imao brata Vladimira (1943.) i sestre Zdenku (1941.) i Emiliiju (1944.). Otac mu je zanimanjem bio stolar, a mati kućanica.

Osnovnu i srednju školu (tehničku, strojarsku) završio je u Zagrebu. Zanimanjem strojar, radio je u "Montingu" Zagreb. Nije bio oženjen.

Hrvatska se u Domovinskom obrambenom i oslobođiteljskom ratu, od 1990. godine brani od oružane srpske i crnogorske agresije, podržane agresijom jugo-komunističke armije i četničkom pobunom Srba u Hrvatskoj, te - ostvaruje svoju slobodu. Dragovoljac Mario uključuje se u Rat u postrojbama HOS-a. Od 26. rujna 1991. godine pripadnikom je 62. samostalnog bataljuna ZNG, u svojstvu vojnika. Sudjeluje u obrani Hrvatske na Zapadno-slavonskoj bojišnici. Nestaje u 30. godini života, 5. listopada 1991. godine na crti bojišnice u Košutarici (Jasenovac), odkad mu se gubi svaki trag...

Za zasluge u obrani Hrvatske u Ratu, vitez je Mario promaknut u čin časničkog namjesnika HV, te je odlikovan Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana. Časno se ime Marija Huisa nalazi među imenima poginulih hrvatskih bojovnika na spomeniku u zagrebačkoj Kustošiji, kojeg su Udruga HOS-a Grada Zagreba i Udruga veterana Domovinskog rata – Ogranak Črnomerec podigli u znak poštovanja, zahvalnosti i trajnog sjećanja onima, koji su najviše dali za ostvarenje hrvatske slobode.

880 POKOJNI. U II. SVJETSKOM RATU POGINUO JE MIRKOV BRAT, HRVATSKI VOJNIK.

*Uz moj grob će stidno sitna trava rasti
i nevino poljsko nasmijano cvijeće,
da mirisom blagim oslade mi nadu.
(U proljeće rano ljubičica skromna,
ljetnih dana gordi crveni makovi
ukrasiti humke domišljato znadu.)...*

*...Svaki dan će sunce po mom humku sterat
zlatni rosni pelud u obilju dara
kô znamenje sreće koja nema kraja.
Bijeli pokrov zimi nevinoga snijega
kô da čuva želju duboku i sjetnu
o čarima davno željkovanog raja...*

(MIRKO VALIDŽIĆ)⁸⁸¹

Mario Huis, časnički namjesnik

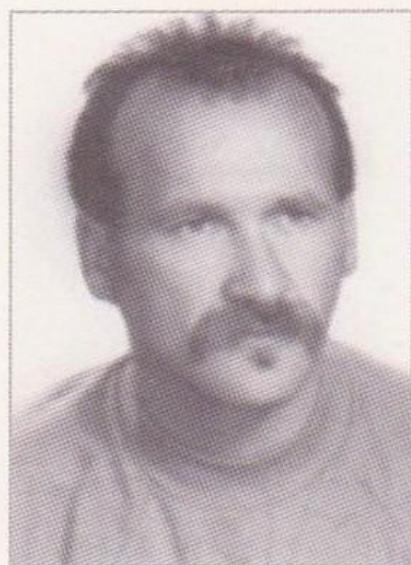
Mario je rođen 4. veljače 1962. godine u Belišću, sin Jelice i Mirka.

Hrvat, strojar. Nije bio oženjen.

U Domovinski rat pristupio je dragovoljno i bio pripadnik HOS-a i 62. samostalnog bataljuna Zbora narodne garde

Nestao je 5. listopada 1991. godine.

Posmrtno je odlikovan Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana.

Ono

*...Ono što ti siješ,
ne oživljuje ako ne umre.*

(I KOR 15, 36)

Zlatko je Klasić rođen 15. lipnja 1952. godine u Zagrebu. Hrvat, rimokatolik, stariji od dvoje djece u obitelji Stanka⁴⁸⁶ (Zagreb, 1931.) i Ljubice, rođene Kockar (Stupno, Sisak, 1933.), Zlatko je odgajan uz sestru Spomenku (1957.). Otac mu je bio strojopravnik, a mati trgovačka pomoćnica. Osnovnu je školu završio u Zagrebu. Zanimanjem je bio radnik, uposlen u privatnoj knjigovežnici. Po naravi veseo i društven, bio je vrlo vrijedan. Iz braka s Gordanom, rođenom Vahtarić (Zagreb, 1958.), službenicom, imao je sina Domagoja (1980.).

Od 1990. godine hrvatski se narod u Domovinskom obrambenom i osloboditeljskom ratu brani od oružanih srpskih i crnogorskih napada, podržanih agresijom jugo-komunističke armije i četničkom pobunom, i ostvaruje svoju slobodu. Dragovoljac u Ratu, Zlatko u prvoj polovici 1991. godine pristupa u sastav HOS-a, a potom prijelazi u 125. brigadu HV, u svojstvu vojnika. Sudjeluje u bojovnim djelatnostima na Zapadno-slavonskoj bojišnici. Pogiba, hrabro se boreći na prvoj crti bojišta u Košutaricama kraj Jasenovca, izravno pogoden neprijateljskom granatom, 5. listopada 1991. godine, u 34. godini života. Posmrtni mu ostaci nisu pronađeni.

*Ptico moja mladih krila, visoko mi letiš ti,
Mene zove domovina, slobodna ćeš ostati.*

*Ne bojim se ja umrijeti, za slobodu i za dom,
Već se bojim kada odem, da ti krila ne slome.*

*Ptico moja, kad rat prođe, raspast će se okovi,
Tad poleti čistim zrakom, iznad zemlje slobodne.*

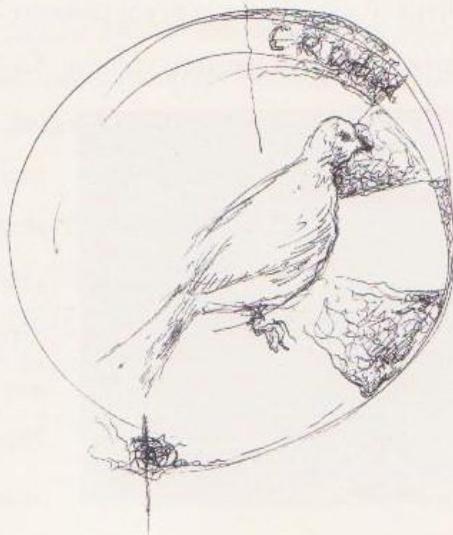
*Spusti jedan bili cvitak, tamo iznad Kijeva,
I spusti jedan bili cvitak, tamo iznad Kruševa.*

*Bili cvitak je na spomen, jednoj vječnoj ljubavi,
Za svoj narod i za tebe, morao sam umrijeti.*

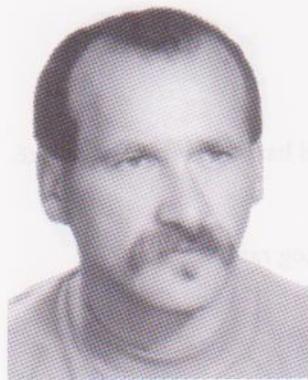
*Ptico moja mladih krila, visoko mi letiš ti,
Mene uze Domovina, slobodna ćeš ostati.*

(JURA STUBLIĆ)⁴⁸⁷

Hrvatski je vitez Zlatko Klasić posmrtno promaknut u čin narednika HV, te je odlikovan Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana i Spomenicom domovinskog rata. Zlatkovo je ime utisnuto među imenima hrvatskih viteza na spomeniku u Kustošiji, kojega im je podigla Udruga HOS-a Grada Zagreba i Udruga veterana Domovinskog rata - Ogranak Črnomerec, u znak poštovanja, zahvalnosti i trajnog sjećanja na njihov neizmjeran doprinos hrvatskoj slobodi.

487 "BILI CVITAK".

Zlatko Klasić, vojnik

Zlatko je rođen 15. lipnja 1952. godine u Zagrebu, sin Ljubice i Stanka. Hrvat, grafičar. Bio je oženjen, otac Domagoja. U Domovinski rat pristupio je dragovoljno i bio pripadnik 125. brigade Hrvatske vojske.

Poginuo je 5. listopada 1991. godine. Posmrtno je odlikovan Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana.

*...Svevišnji, kad me strah spopadne,
u te će se uzdati.*

*Božje obećanje slavim,
u Boga ja se uzdam i neću se bojati:
što mi može učiniti smrtnik?...*

(ps 56, 4 -5)

Dino je Simić rođen 28. srpnja 1966. godine u Zagrebu. Hrvat, rimokatolik, bio je sin jedinac u oca Petra²²⁶ (Dragović, Pakrac, 1939.) i majke Đurdice, rođene Kovač (Zagreb, 1942.). Otac mu je bio strojarski tehničar, a mati upravni referent. Osnovnu je i srednju (građevinsku) školu Dino završio u Zagrebu. Zanimanjem je bio keramičar. Po naravi miran, bio je društven. Igrao je nogomet. Nije bio oženjen.

Hrvatska se država od 1990. godine, trpeći oružanu srbijansku i crnogorsku agresiju, potpomognutu jugo-komunističkom vojskom i četničkim formacijama, brani i ostvaruje slobodu u Domovinskom oslobođiteljskom ratu. Dragovoljac u Ratu, Dino

brani Domovinu od 9. listopada 1991. godine, kao pripadnik 62. samostalnog bataljuna HV (kasnije 125. brigada HV), u svojstvu vojnika-tenkista. Uspješno ispunjava sve svoje ratne zadaće. U vihoru rata, ističući se hrabrošću u bojovnim djelatnostima, pogiba 14. listopada 1991. godine u minobacačkoj zasjedi u Bročicama²²⁷, na kanalu Strug (Novska), s navršenih 25 godina života. Tijelo mu još nije pronađeno.

²²⁶ U II. SVJETSKOM RATU STRADALE SU U LOGORU DVIZE TETE (PO OCU); CIVILI.

²²⁷ DOGAĐAJ JE OPISAN U KNJIZI "NAPOKON SMO KRENULI" RUDIJA STIPČIĆA; BILO JE RANJENO OSAM SUBOJOVNIKA.

...Eto, stojim tu! Gledam, je li moguće da je to, to mjesto gdje si pao – svoj život dao. Ne mogu vjerovati! I sve gledam unaokolo, ne bih li te negdje ugledala, ali uzalud! Ovaj Križ što stavih, ne znam da li je na pravom mjestu, ali tako srcu olakšam bol, duši dam prividan mir, a mojim mislima odagnam malo tugu.

Ima li koga u našoj Domovini koji će mi te vratiti i dostoјno sahraniti, kako bih znala kuda da podem – na tvoje posljednje počivalište?!

Ako ima, unaprijed mu veliko hvala!

(ĐURĐICA SIMIĆ, MAMA)

*Nad zatamnjelom
Hrvatskom
svijetle grobovi

Izgaženi humci
znanih i neznanih

Isprepleteni
travom i kostima

Čuvari
praznih kuća

Mrtvi su svjetiljke
na raspuklim cestama

Putokaz andelima

U peludu i laticama
uzdignuti nad obzorje

Obasjani žeravom jutra*

(ANDRIANA ŠKUNCA)²²⁸

²²⁸ "HRVATSKI GROBOVI"; "U OVOM STRAŠNOM ČASU"; ANTOLOGIJA SUVREMENE HRVATSKE RATNE LIRIKE, ZAGREB, 1994.

*Naš hrabri prijatelj,
hrvatski vojnik DINO SIMIĆ
položio je svoj život za slobodu svoje domovine...*

*Neka ova knjiga, "LIJEPA NAŠA HRVATSKA"
bude mali plamičak sjećanja
koji će vječno tinjati u našim srcima
- za našeg DINU...*

(PRIJATELJI IZ MZ SIGET)²²⁹

BILI STE MLADOST 1991.-1992...

*BILI STE DRAGOVOLJCI – MLADOST HRVATSKE ZEMLJE
BILI STE DIO NAŠEGA TIJELA.*

BILI STE!

*BILI STE SVE ONO ŠTO SMO IMALI,
BILI STE HRABRI DA I ŽIVOT STE DALI.*

BILI STE!

*BILI STE NAŠA SRCA, DUŠA I VJERA
ZA NAŠE BOLJE SUTRA ZA NAŠU STAROST.*

BILI STE!

*BILI STE PRVI NA BRANIKU HRVATSKE,
A SADA DA LI NETKO ZA VAS PITA, PITAM SE.*

A BILI STE!!!

(ĐURĐICA SIMIĆ, MAMA)

²²⁹ POSVETA NA KNJIZI "LIJEPA NAŠA HRVATSKA".

Na četvrtom Odjelu Klinike za traumatologiju u Zagrebu...liječi se i 25-godišnji tenkist, Maik Dudek (Dinov subojovnik, op. G.T.). Od borbe ga je, kako sam kaže, privremeno udaljio pogodak neprijateljske granate. Njegov nam je liječnik rekao, da je Maiku granata ozlijedila desno oko, mnogobrojne krhotine od granate ranile su mu obje potkoljenice, ali je po njegov život posebno opasna bila ozljeda u donjem dijelu trbuha. Pravovremena operacija spriječila je da iskrvari i umre. Maik je Nijemac, a u rat za slobodu Hrvatske došao je iz Stuttgarta. Ranjen je u tenku dok je još s dvojicom naših gardista napadao četničke položaje kod Novske...

- Čitao sam u našim novinama o ovom nepravednom ratu u vašoj domovini, video sam strašna razaranja Osijeka, napad na Dubrovnik, patnje vaših građana, ubijene civile. Ovo je moj život i želio sam osobno pomoći. Odlučio sam brzo i naprsto otisao. Ni svojim roditeljima nisam rekao da odlazim. Napisao sam im pismo tek sada, iz Klinike, ali da ne bi puno brinuli, napisao sam samo da sam lakše ozlijeden i da će rane brzo zacijeliti...

Maik Dudek je inače kao vozač tenka vojsku služio u nekadašnjoj Istočnoj Njemačkoj. Kada je stupio u Hrvatsku vojsku, naše su snage već imale jedan od četnikâ zarobljen tenk, za koji je trebalo naći tenkista. I tako je Maik s tenkom gotovo odmah krenuo u borbu protiv naših, ali sada i njegovih neprijatelja. Nažalost, ranjen je već u toj prvoj borbi. Ali, prije nego što su on i njegovi subojovnici ranjeni i bili prisiljeni napustiti tenk, oni su ispalili nekoliko granata i uništili neprijateljski višecjevni bacač raketa. Maik nam je detaljno opisao tu borbu, u kojoj je poginuo jedan gardist u tenku, a komandant tenka je ranjen.

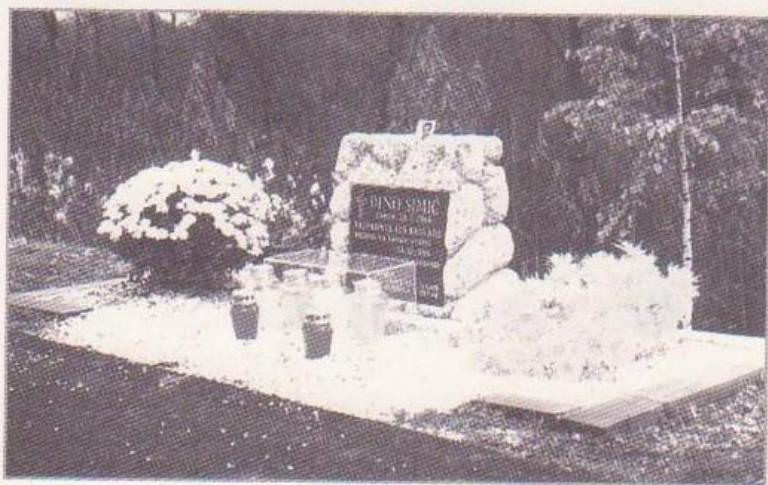
- Vidio sam - kaže - te granate koje lete prema nama. U trenutku ranjavanja nisam osjetio bol, već samo vrućinu i video na sebi i oko sebe samo krv. Tenk se zaustavio u jednoj grabi, izišli smo iz njega. Četnici su i dalje pucali na nas. Od šoka nisam mogao micati nogama, pa sam dva kilometra puzao na ledima do jednog mjesta iza mosta gdje su bili moji prijatelji. Zapovjednik naših snaga stavio nas je u kamion i doveo do liječnika. Negdje na putu sam se onesvijestio, a probudio sam se tek u Klinici. Na pitanje da li mu je sada, kad je jedva izvukao živu glavu, žao što je uopće došao u ovaj rat, odlučno odgovara: "Ni u kom slučaju! Prijateljima koji su me posjetili prije nekoliko dana rekao sam da mi osiguraju novi tenk."...

- Kada se oporavim, vraćam se u svoj vod, jer rat - kaže - još nije završen. A nisam došao u Hrvatsku samo da budem ranjen, da se izliječim i da se vratim. Nakon rata, kad se vratim kući, svojim ču sugrađanima reći da sam bio u jednom prljavom, nepravednom ratu, u kojemu je srpska strana imala svu moguću tehničku borbenu pomoć. Reći ču i to da su Hrvati super narod, da je ovo divna zemlja. Ako nađem ovdje prijateljicu, možda i ostanem, objašnjava uz osmijeh.

Prenosimo na kraju i njegovu poruku: "Zahvaljujem svima koji me liječe, svima koji me posjećuju i onima koji me nisu ostavili na cijedilu. I pozdravljam moje prijatelje na frontu."

(DIANA GLAVINA)²³⁰

230 "25-GODIŠNJI TENKIST MAIK DUDEK IZ NJEMAČKE U RATU ZA SLOBODU HRVATSKE": "VEĆERNJI LIST", PROSINAC 1991.

spomeniku na zagrebačkoj Kustošiji, kojim su Udruga HOS-a Grada Zagreba i Udruga veterana - Ogranak Črnomerec iskazali zahvalnost i poštovanje životima darovanim hrvatskoj slobodi.

Hrvatskom bojovniku Dinu Simiću posmrtno je dodijeljen čin časničkog namjesnika HV, te odličje Red Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana sa srebrnim pleterom i Spomenica domovinskog rata. Vitezu Dinu obitelj je podigla spomen-ploču na mjestu pogibije. Časno mu je ime utisnuto među imenima poginulih subojovnika na

Dino Simić, časnički namjesnik

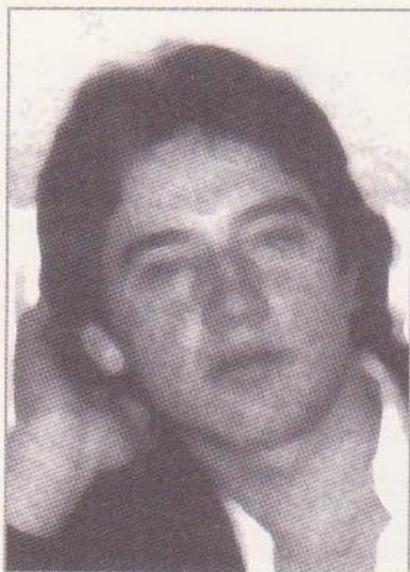
Dino je rođen 28. srpnja 1966. godine u Zagrebu, sin Đurdice i Petra.

Hrvat, keramičar. Nije bio oženjen.

U Domovinski rat pristupio je dragovoljno i bio pripadnik 62. samostalnog bataljuna HOS-a i 125. brigade Hrvatske vojske.

Poginuo je 14. listopada 1991. godine.

Posmrtno je odlikovan Spomenicom Domovinskog rata i Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana.

*Sudit će svijetu u pravdi
i narodima u istini svojoj.*

(ps 96, 13)

Miroslav je Martinovski rođen 8. svibnja 1961. godine u Vinkovcima. Hrvat, rimokatolik, mlađi sin u obitelji Stjepana³⁴⁷ (Vinkovci, 1927.) i Katarine, rođene Brandschteter (Županja, 1926.), Miroslav je odrastao uz brata Damira (1958.). Otac mu je bio soboslikar, a mati kućanica. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Vinkovcima. Zanimanjem je bio ugostitelj. Po naravi je bio temperamentan, društven i komunikativan, a volio je odlaziti u Erdut na Dunav na ribolov. Posebno je volio kuhati (sanjao je otvoriti restoran slavonske kuhinje). Oženjen s Franjom, rođenom Čačić (Aleksinica, Gospic, 1959.), po zanimanju medicinskom sestrom, imao je tri sina: Stjepana (1981.), Ivana (1985.) i Gorana (1987.). Hrvatska se država od 1990. godine, trpeći oružanu srbijsku i crnogorsku agresiju, potpomognutu jugo-komunističkom vojskom i četničkim formacijama, brani i ostvaruje slobodu u Domovinskom osloboditeljskom ratu. Dragovoljac u Ratu, Miroslav je od lipnja 1991. godine pripadnikom I. satnije HOS-a, a od 16. rujna 1991. godine prijelazi u 62. samostalni bataljun 125. brigade ZNG-a, u svojstvu vojnika-zapovjednika voda. Sudjeluje u bojovnim djelatnostima na Banijskoj i na Zapadno-slavonskoj bojišnici. Hrabro se boreći na crtih bojišnice u Novskoj, teško je ranjen mećima neprijateljskoga vatrenog oružja 24. listopada 1991. godine. Umire 9. studenoga 1991. godine u bolnici u Zagrebu, u 31. godini života.

Pokopan je, uz vojne počasti i oproštajne riječi subojovnika,

³⁴⁷ U II. SVJETSKOM RATU POGINUO JE STJEPANOV BRAT ANTUN BABA MARTINOVSKI; PARTIZAN, A STJEPAN JE 1948. GODINE OSUĐEN NA ROBIJU NA GOLOM OTOKU.

14. studenoga 1991. godine na zagrebačkom groblju Mirogoj. Sprovodne je obrede predvodio svećenik iz crkve Sv. Nikole Tavelića na Kustošiji.

*... Ta na njoj je narod taj naš nikô,
Dičan narod, pa još živ i zdrav,
Za slobodu ginut odvijek vikô,
Za slobodu bijesan kao lav;
I ti, sinko, iz toga si krila,
Roda sreća nek t' je uvijek mila:
Ljubi rod svoj, dragi sine moj.
Bili vedri ili burni časi,
Ti ponosno rodu svom se glasi
I do groba uza nj vjerno stoj...*

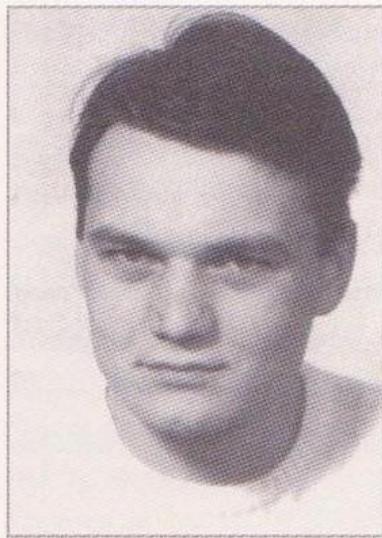
(AUGUST ŠENOA)¹⁴⁸

Vitez je Miroslav Martinovski posmrtno promaknut u čin satnika HV, te je odlikovan Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana i Spomenicom domovinskog rata 1990. - 1992. Časno je ime hrvatskog bojovnika Miroslava utisnuto među imenima hrvatskih branitelja na spomeniku u Kustošiji, kojega im je podigla Udruga HOS-a Grada Zagreba i Udruga veterana Domovinskog rata - Ogranak Črnomerec, u znak poštovanja, zahvalnosti i trajnog sjećanja na neizmjeran im prinos hrvatskoj slobodi.

348 "HRVATSKOME SINU", "SABRANA DJELA", KNJIGA I., ZNANJE, ZAGREB, 1963.

MIRO PETRIN ("ĐIGI"), HRVATSKI BRANITELJ – ČASNIČKI NAMJESNIK HV

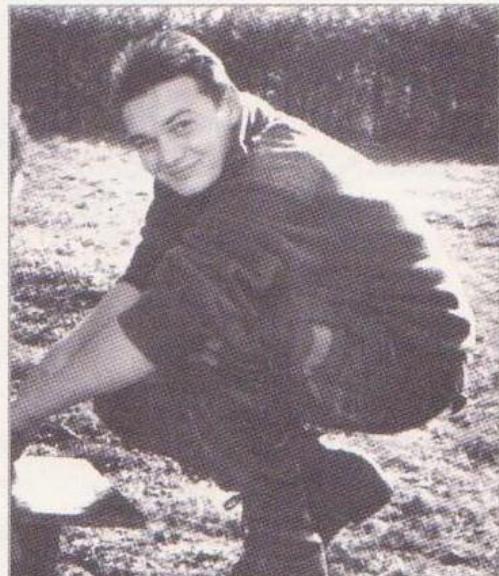
*Oko mene će se okupiti pravednici
zbog dobra što si ga izkazao meni.*

(PS 142, 8)

Miro je Petrin rođen 8. srpnja 1971. godine u Zagrebu. Hrvat, rimokatolik, mlađi od dvoje djece u obitelji Franje (Legrad, Koprivnica, 1940.) i Zdenke¹¹³, rođene Movrić (Stajnica, Brinje, 1946.), Miro je rastao sa sestrom Marinom (1969.). Otac mu je bio vozač, a mati medicinska sestra. Osnovnu je i srednju (trgovačku) školu završio u Zagrebu. Zanimanjem je bio trgovac, uposlen u "Unikonzumu". Pun humora, uvijek nasmijan i spreman pomoći, igrao je nogomet u NK "Šparta-Elektra", Zagreb. Nije bio oženjen.

Od 1990. godine hrvatski se narod u Domovinskom obrambenom i osloboditeljskom ratu brani od oružanih srbjanskih i crnogorskih napada, podržanih agresijom jugo-komunističke armije i četničkom pobunom, i ostvaruje svoju slobodu. Dragovoljac u Ratu, Miro je od 16. rujna 1991. godine pripadnikom 125. brigade ZNG, u svojstvu vojnika. Sudjeluje na Zapadno-slavonskom bojištu. Junački braneći Hrvatsku u Drenovom Boku na Novljanskom bojištu, pogiba od neprijateljskog snajpera, 29. studenoga 1991. godine u 21. godini života; zajedno sa subojovnikom Davorom Milakovićem u akciji, koju hvali Nebo i Zemlja – u pokušaju spašavanja ranjenog subojovnika.

Pokopan je, uz vojne počasti, 4. prosinca 1991. godine na zagrebačkom groblju Mirogoj, a sprovodne je obrede predvodio vlč. Zvonimir Sekelj iz crkve Sv. Nikole Tavelića iz Kustošije. Od viteza Mira oprostila se, u ime prijatelja iz zagrebačke Kustošije, Gordana Roginić - Kajić.

*Palili smo svijeće
za tuge
u našim srcima
Za suze u isplakanim očima*

*Palili smo za
VAS*

*kojih više nema
S nama su VAŠI proljetni osmjesi
VAŠI vedri snovi
neustrašivost i prkos*

*Danas je
rodna gruda hrvatska*

SUNCEM obasjana

*Spokojno snivajte
hrabri ratnici*

tisućgodišnji san Hrvata ostvaren je

*Sve pjesme zemlje slobodne
neka ore se nad VAŠIM humkama*

*Neka uz VAS budu
ljepote plavetnila našega mora
žar zlatnog ustalasa log žita
spektar boja jesenjeg lišća
bjelina proljetnih cvjetova*

Neka uz VAS budu

svi ranjeni

i prognani

svi tužni

i nesretni

Svi koji će se s VAŠIM

imenima na usnama

za sreću Hrvatske

boriti

Slava VAM

pali heroji!

(ZDENKA SABLJČ)¹¹⁴

¹¹⁴ "15.01.1992. - DAN PRIZNANJA SAMOSTALNE I SUVERENE HRVATSKE"; POSVEĆENO MIRI PETRINU, MLADOM GARDISTU, KOJI JE POGINUO 1991. GODINE BRANEĆI SVOJU DOMOVINU HRVATSKU.

...Odigrao je mnogo izvrsnih utakmica na položaju centarfora. Među prvima se uključio u obranu Republike Hrvatske, što dovoljno govori o njemu kao čovjeku.

Što se tiče karaktera, rijetko se može sresti takva divna osoba. Plijenio je svojom dobrotom, a posebno svojim neponovljivim osmijehom, koga nije skidao s lica ni u najtežim situacijama. Bio je veliki čovjek; pun humora i uvijek spreman pomoći i razveseliti svoje društvo. Svi koji su ga poznavali, to su veoma cijenili i uvažavali. Svojim ponašanjem i načinom života, koji su mu usadili njegovi krasni roditelji, ušao je u legendu našeg kluba i naše Republike.

Moramo istaći da mi koji smo ga dobro poznavali, smo imali sreću i veliko zadovoljstvo biti u njegovoј blizini.

Iduće godine, 2003. naš Klub slavi 90 godina rada i postojanja, kada će se odigrati veliki turnir koji s ponosom ima ime "Memorijal Mira Petrina", po odluci Skupštine NK "ŠPARTA-ELEKTRA". Nažalost, sudbina je pokazala svoje loše lice i otrgla nam našeg "Malog", kako smo ga zvali, iako je bio visok 187 cm, ali nije iz naših sjećanja i iz srca. Poginuo je kod Novske 1991. godine, ali nikada ne će biti zaboravljen, već će svojim primjerom biti zvijezda vodilja svim naraštajima našeg kluba.

Sportski pozdrav!...

(JULIO KOŽINEC)¹¹⁵

Vitez je Miro posmrtno promaknut u čin časničkog namjesnika HV, te je odlikovan Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana. Mirovo je ime utisnuto među imenima hrvatskih branitelja na spomeniku u zagrebačkoj Kustošiji, kojega im je podigla Udruga HOS-a Grada Zagreba i Udruga veterana Domovinskog rata - Ogranak Črnomerec, u znak poštovanja, zahvalnosti i trajnog sjećanja na njihov neizmjeran prinos slobodi Domovine.

¹¹⁵ DIREKTOR NK "ŠPARTA-ELEKTRA".

Miro Petrin, časnički namjesnik

Miro je rođen 8. srpnja 1971. godine u Zagrebu, sin Zdenke i Franje.

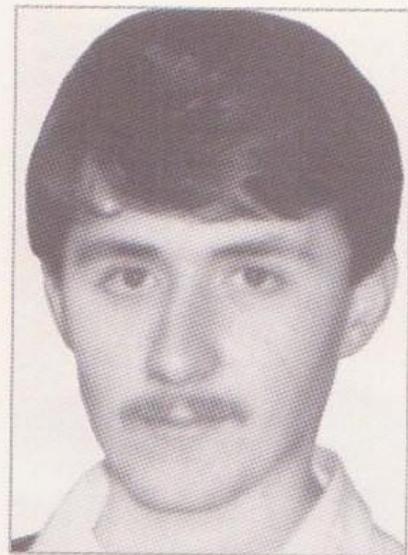
Hrvat, trgovac. Nije bio oženjen.

U Domovinski rat pristupio je dragovoljno i bio pripadnik 125. brigade Hrvatske vojske.

Poginuo je 29. studenoga 1991. godine.

Posmrtno je odlikovan Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana.

DAVOR MILAKOVIĆ, HRVATSKI BRANITELJ – ČASNIČKI NAMJESNIK HV

*Veličajte sa mnom Jahvu,
uzvisujmo ime njegovo zajedno!*

(PS 34, 4)

Davor je Milaković rođen 21. veljače 1966. godine u Zagrebu. Hrvat, rimokatolik, bio je sin jedinac u oca Ivana (Grabrovniča, Pitomača, 1941.) i majke Darinke²¹, rođene Čelec (Zagreb, 1942.). Otac mu je bio vozač, a mati radnica. Osnovnu i srednju (industrijsku) školu Davor je završio u Zagrebu. Zanimanjem je bio monter centralnog grijanja, uposlen u "Montmontaži-Plinovod". Otvoren i društven, volio je zapjevati. Rekreacijski je igrao nogomet. Nije bio oženjen.

Od 1990. godine hrvatski se narod u Domovinskom osloboditeljskom ratu brani od oružanih srpskih i crnogorskih napada, podržanih agresijom jugo-komunističke armije i četničkom pobunom, i ostvaruje svoju slobodu. Dragovoljac Davor

sudjeluje
u Ratu
kao pri-

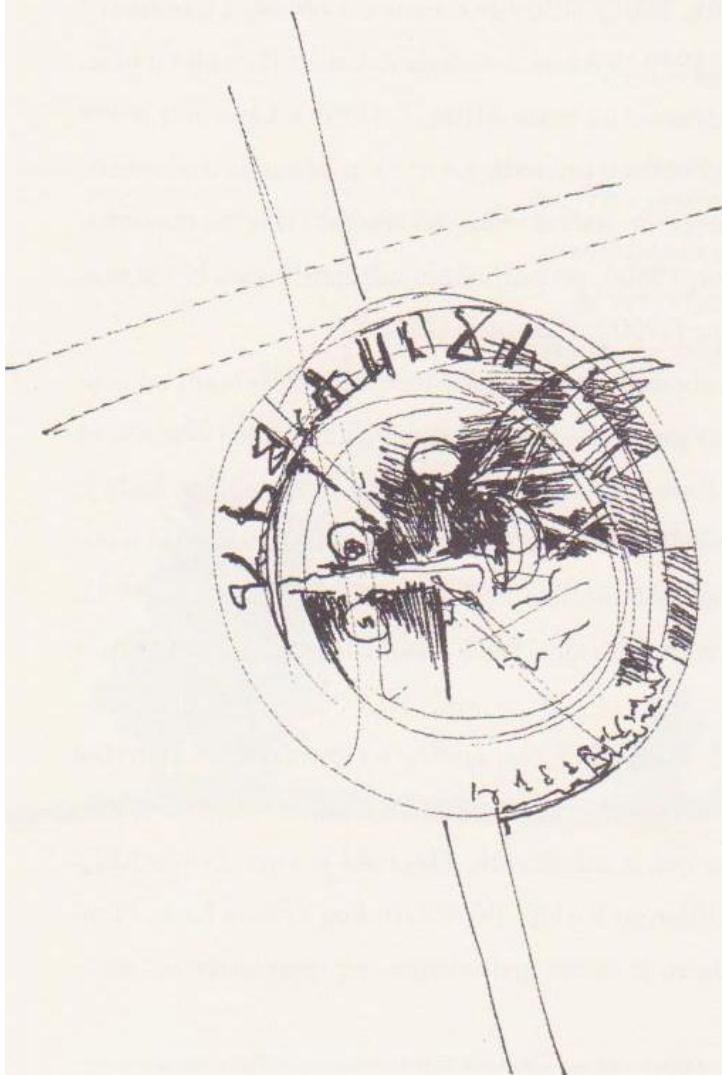

padnik HOS-a, a od rujna 1991. godine pripadnikom je 125. brigade ZNG Novska, u svojstvu vojnika. Sudjeluje u obrani Domovine na Zapadno-slavonskom bojištu. Pogiba, od neprijateljskog snajpera, 29. studenoga 1991. godine, junački braneći Hrvatsku u Drenovom Boku na Novljanskom bojištu, u 26. godini života; zajedno sa subojovnikom Mirom Petrinom u akciji, koju hvali Nebo i Zemlja – u pokušaju spašavanja ranjenog subojovnika. Pokopan je, uz vojne počasti, 4. prosinca 1991. godine na zagrebačkom groblju Mirogoj, a sprovodne je obrede predvodio sveće-

²¹ U II. SVJETSKOM RATU DARINKI JE POGINUO OTAC DRAGUTIN ČELEC; CIVIL.

nik iz crkve Sv. Nikole Tavelića na Kustošiji. Od viteza Davora oprostio se kolega s posla. Vitez je Davor posmrtno promaknut u čin časničkog namjesnika HV, te je odlikovan Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana i Spomenicom domovinskog rata 1990. - 1992. Davorovo je ime utisnuto među imenima hrvatskih branitelja na zagrebačkoj Kustošiji, kojega im je podigla Udruga HOS-a Grada Zagreba i Udruga veterana Domovinskog rata - Ogranak Črnomerec, u znak poštovanja, zahvalnosti i trajnog sjećanja na njihov neizmjeran prinos slobodi Domovine. U zagrebačkim Sesvetama njemu i poginulim hrvatskim bojovnicima iz tog dijela Zagreba, spomenik je podigla Udruga hrvatskih dragovoljaca Domovinskog rata, kao znak trajnog sjećanja i zahvalnosti za obranjenu hrvatsku slobodu.

*Smrt dode mu
iznenada
(uvijek i svima
nenajavljeni
premda je
očekujemo)*

*Kad već mu ruka
sasvim klonu
u mehku glinu
ureže on
posljednjom snagom
klinopis oštiri
poruku protiv
nasilja smrti*

(MATO MARČINKO)²²

22 "PRKOSNI KLINOPIS": "MOLITI NEBO", MATICA HRVATSKA, ZAGREB, 1995.

Davor Milaković, časnički namjesnik

Davor je rođen 21. siječnja 1966. godine u Zagrebu, sin Darinke i Ivana.

Hrvat, monter centralnog grijanja. Nije bio oženjen. U Domovinski rat pristupio je dragovoljno i bio pripadnik 125. brigade Hrvatske vojske.

Poginuo je 29. studenoga 1991. godine.

Posmrtno je odlikovan Spomenicom Domovinskog rata i Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana.

SLAVKO JAGER

Rođen 17. 11. 1966. u Mariboru.

Živio u Sloveniji, neoženjen.

Pripadnik postrojbe HOS-a, 125 brigada HV.

Poginuo 29. 11. 1991. na precrpnoj stanici kod Jasenovca - Novska.

Slava mu i hvala.

Željko Grgić, natporučnik

Željko je rođen 1. rujna 1966. godine u Šimiću, sin Mare i Slavka. Hrvat, radnik. Bio je oženjen, otac Adriana. U Domovinski rat pristupio je dragovoljno i bio pripadnik 125. brigade Hrvatske vojske.

Poginuo je 11. prosinca 1991. godine. Posmrtno je odlikovan Spomenicom Domovinskog rata i Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana.

Posljednji ispraćaj
Željka Grgića, pripadnika
Izvidničko-diverzantske
skupine OG "Posavina"
(ustrojene od pripadnika
HOS-a), prosinac 1991.

ŽELJKO BARIĆ ("CALJA"), HRVATSKI BRANITELJ - VOJNIK HV

*Ni časa jednoga predahnut mi ne dâ,
nego mene svakom gorčinom
napaja!*

(JOB 9, 18)

Željko je Barić rođen 16. prosinca 1965. godine u Zagrebu. Hrvat, rimokatolik, stariji od dvojice sinova u obitelji Ante (Novo Selo, Korenica, 1941.) i Eve, rođene Bucić (Donji Meljani, Slatina, 1945.). Željko je imao brata Dražena (1973.). Otac mu je bio bravar, a mati radnica. Osnovnu i srednju (ugostiteljsku) školu završio je u

Zagrebu. Zanimanjem je bio konobar, uposlen kod privatnika. Bio je komunikativan i društven. Rekreacijski je igrao nogomet. Nije bio oženjen.

Od 1990. godine hrvatski se narod, trpeći oružanu srbijansku i crnogorsku agresiju, potpomognutu jugo-komunističkom vojskom i četničkim formacijama, brani u Domovinskom osloboditeljskom ratu i ostvaruje svoju slobodu.

Dragovoljac u Ratu, Željko je od 1. studenoga 1991. godine do 31. siječnja 1992. godine pripadnikom

125. brigade HV, u svojstvu vojnika. Sudjeluje u bojovnim djelatnostima na Zapadno-slavonskojbojišnici. Ponovno se uključuje u obranu Domovine 23. studenoga 1994. godine. Posljedkom visokostresnih situacija proživljenih u ratnim okolnostima, gubi život u 30. godini, 18. veljače 1995. godine u Vrapčanskoj streljani u Zagrebu.

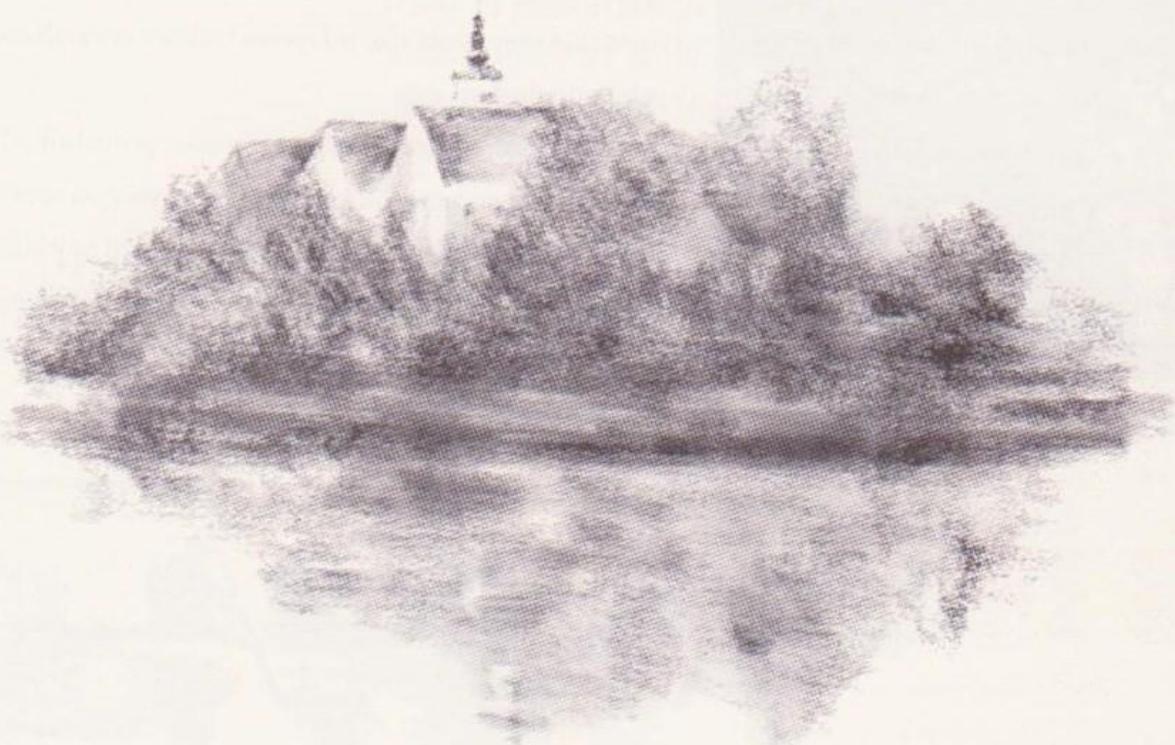
Pokopan je, uz vojne počasti i oproštajne riječi subojovnika, 21. veljače 1995. godine na zagrebačkom groblju Mirogoj (Aleja branitelja). Sprovodne je obrede predvodio vlč. Zvonimir Sekelj iz crkve Sv. Nikole Tavelića na Kustosiji.

Za sudjelovanje u Ratu hrvatski je bojovnik Željko Barić odlikovan Spomenicom domovinskog rata.

*Ako hrvatsko ime u krvotok mijena
ne ukalemim,
tko će se zapitati,
kako je pri duši
kada se s Hrvatskom u sebi
makar i kamenu ispovjedi
te uspravan zakorači u susret Vječnosti?*

(MALKICA DUGEĆ)¹⁰

Ime je hrvatskog branitelja Željka Barića utisnuto među imenima poginulih hrvatskih branitelja na spomeniku u zagrebačkoj Kustošiji, kojeg su im podigli Udruga HOS-a Grada Zagreba i Udruga veterana Domovinskog rata – Ogranak Črnomerec, u znak sjećanja, poštovanja i zahvalnosti na njihovom prinosu izvojštenoj hrvatskoj slobodi.

¹⁰ "ISPOVJED NA KAMENU": "MILA SI NAM TI JEDINA...", HRVATSKO RODOLJUBNO Pjesništvo od Baščanske ploče do danas (sastavili: J. Bratulić, V. Brešić, S. Damjanović i B. Petrač), Alfa, Zagreb, 1998.

MILAN ŠPOLJAREVIĆ, HRVATSKI BRANITELJ – ČASNIČKI NAMJESNIK HV

*...umjesto radosti što je stajala pred njim
podnese križ...*

(HEB 12, 2)

Milan⁶²⁵ je Špoljarević rođen 1. lipnja 1965. godine u Košutarici kod Jasenovca. Hrvat, rimokatolik, u obitelji Grge⁶²⁶ (Košutarica, 1936.), po zanimanju stolara, i Mire⁶²⁷, rođene Blažeković (Jablanac, Jasenovac, 1937.), kućanice, Milan je rastao zajedno s bratom Sinišom⁶²⁸ (1962.). Osnovnu i srednju (grafičku) školu Milan je završio u Zagrebu, a zanimanjem je bio strojobravar; uposlen u

"Vjesniku". Dobar čovjek; sin, brat i suprug, te vrijedan, pomagao je na seoskom gospodarstvu. Gradio je sam kuću koju su četnici bili zapalili (sada je ponovno obnovljena). Volio je automobile i motore, te nogomet i košarku. Bio je oženjen s Gordanom, rođenom Samardžić (Zagreb, 1967.), zanimanjem laboranticom.

Hrvatska se od 1990. godine brani u oslobođiteljskom Domovinskom ratu od srpske i crnogorske oružane agresije, podržane napadima jugo-komunističke armade i četničkih hordi i ostvaruje istinsku slobodu. Dragovoljac u Ratu, Milan se uključuje u djelatnu obranu i oslobođanje okupiranih dijelova

Domovine kao pripadnik HOS-a od 16. rujna 1991. godine do rujna 1992. godine, nakon čega odlazi raditi (u "Cobra Security"). Od 1. svibnja 1995. godine pristupa u 125. domobransku pukovniju Novska, u svojstvu zapovjednika izvidničko-diverzantskog voda. Sudjeluje u ratnim akcijama na Zapadno-slavonskoj bojišnici. Pogiba od snajperskog metka, u 31. godini

625 MILANU SU U RATU POGINULI NEĆACI: ŽELJKO JAKOVLJEVIĆ I MIROSLAV DODIGOVIĆ.

626 POKOJNI. U II. SVJETSKOM RATU POGINUO JE GRGIN OTAC; HRVATSKI VOJNIK. U OBRAMBENOM I OSLOBOĐITELJSKOM DOMOVINSKOM RATU GRGINO IMANJE JE BILO OPLJAČKANO I ZAPALJENO.

627 U II. SVJETSKOM RATU POGINULI SU MIRINI OTAC I SESTRA; CIVILI.

628 SINIŠA JE U RATU BIO DRAGOVOLJAC; PRIPADNIK HOS-A, A POTOM, OD SVIBNJA 1995. GODINE, 125. DOMOBRANSKE PUKOVNIJE HV.

života, 4. kolovoza 1995. godine u akciji "Oluja", na crti bojišnice u Višnjici.

Pokopan je, uz vojne počasti, 8. kolovoza 1995. godine na zagrebačkom groblju Miroševac, a sprovodne je obrede predvodio svećenik iz župe Sv. Mateja u Dugavama. Od viteza Milana oprostio se zapovjednik njegove postrojbe, Ivan Filipović⁶²⁹. Vitez je Milan posmrtno promaknut u čin časničkog namjesnika HV, te je odlikovan Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana s pozlaćenim pleterom, Spomenicom domovinskog rata i Medaljom "Oluja". Vitezu je Milanu i poginulim subojovnicima na mjestu pogibije u selu Višnjica postavljena spomen-ploča, a njegovo je časno ime utisnuto i na spomen-ploči koju su poginulim hrvatskim braniteljima u Dugavama podigli župljeni župe Sv. Mateja, u znak zahvalnosti, ljubavi i poštovanja.

*Stalno Te dozivljam
sretnu u pjesmama,
možda i poginem
s Tobom na usnama.*

*Možda i poginem,
samo da živiš Ti,
da me se spominješ
nekad u molitvi.*

*Da me se spominješ,
s naramkom krinova,
groblja kad obideš
voljenih sinova.*

*Groblja kad obideš,
razgrneš zemljicu,
tamo ćeš pronaći
bisernu krunicu.*

*K nebu je podigni,
mojoj je majci daj,
reci joj, da je sin
branio zavičaj.*

(DRAGO BRITVIĆ)⁶³⁰

629 POKOJNI.

630 "BISERNA KRUNICA": "BOŽE, ČUVAJ HRVATSKU", ODABRANE PJESENJE, HRVATSKI RADIJSKI I TELEVIZIJSKI UZDARAC, ZAGREB, 1993.